

GRASPARKIETEN

Deel 3 De ontwikkeling van de grasparkiet buiten Engeland tot de huidige tentoonstellingsvogel.

De eerste gespecialiseerde club na de Budgerigar Society.

In Duitsland werd in 1959 de Deutsche Standard-Wellensittich-Züchter- Vereinigung, de DSV opgericht. De eerste postuurgrasparkieten waren meegekomen met Britse militairen die in de Engelse zone van het toenmalige West-Duitsland waren gelegerd. Meerdere importen uit Engeland volgden en tot op heden kan Duitsland naast Engeland wel gezien worden als voortrekker op het gebied van de postuurkweek. Er is altijd wel wat accentverschil geweest tussen Duitse en Engelse vogels. De Engelse vogels vaak lang, wat lossier in de bevedering, diepe maskers en de Duitse vogels wat compacter en strakker bevederd met wat meer oog voor de details, ook op het gebied van de kleur en tekening.

In Nederland duurde het nog tot 1965 voor er een speciaalclub tot stand kwam, De Nederlandse Parkieten Club, de NPC. Onstaan als de eerste speciaalclub binnen de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers. De club was, net als de kweek van standaardgrasparkieten, vanaf het begin internationaal georiënteerd.

Dat gaf in die beginperiode wel aansluitingsproblemen met de kwekers van de kleurgrasparkieten. Daar werden overigens al voor de komst van de postuurvogels wel formaat-en modeisen aan gesteld zodat het gat zich wel makkelijk op liet vullen. Na de komst van de import postuurvogels bestond er op een aantal clubs voor de tentoonstellingen soms nog een onderscheid tussen postuur-en kleurvogels in maar dat was geen lang leven beschoren. Al snel werden de specifieke kleurvogels niet meer op de tentoonstellingen gebracht en was het alleen nog maar postuur wat ter keuring kwam.

De ontwikkeling van het postuur.

De eerste ontwikkeling was het beduidend groter worden van de vogels. De koppen bleven daarbij, vergeleken met de huidige standaardvogels, het langst achter.

Als we naar het plaatje kijken zien we een stel vogels uit de jaren 60 van de vorige eeuw. Lichamen zijn ten opzichte van de kleurvogels al behoorlijk uitgegroeid, vol en breed en met goede doorlopende lijnen kop-nek-lichaam. De snavel ligt iets naar binnen, stippen zijn al wat groter maar het masker is nog heel ondiep en de kop is rond maar klein. De ogen staan nog zodanig in de kop dat er nog niets te zien is van een goede wenkbrauw, hoewel, voor de goede kijker is er bij de pop al wat te

zien van het begin van wenkbrauwvorming. Voor de postuurbeoordeling zou de pop zeker beter in de punten komen dan de man. Positief is zeker de mooie opaline vleugeltekening van beide vogels en op de rug is maar minimaal tekening tussen de vleugels te zien. En....als ik het goed zie 6 jongen in het nest, kom daar bij de huidige standaardvogels nog eens om. Het is zeker niet onmogelijk maar menig kweker van goede vogels is heden ten dage al blij met 6 jongen van een koppel in een heel seizoen. Het nest op de foto is erg vies maar je ziet de losse bodem die de mogelijkheid met zich meebrengt om geregeld te verschonen. Vooruitlopend op een van de volgende artikelen over de kweek vast wat over het broedblok op het plaatje.

Een langwerpige broedblok met de nestholte aan de andere kant dan het invlieg gat. De pop zit rustig in het donkerste deel te broeden. De jongen kruipen als ze groter worden in de richting van het gat en als dan de pop weer gaat leggen voor de jongen allemaal uit het blok zijn blijven de nieuwe eieren schoon.

Beckmann toont in zijn boek uit 1966 een vogel die voor die tijd waarschijnlijk het summum was. De breedte in de kop, de breedte en de diepte van het masker hebben al gewonnen t.o.v. de opaline vogels van het vorige plaatje. Ook laat de vogel een redelijk brede borst zien wat de gewenste wigvorming in de vogel ten goede komt. Deze vogel heeft al wat langere bevedering wat ook het volume ten goede komt.

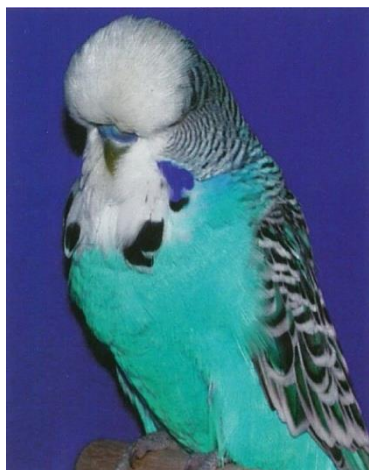
Alweer een hele stap vooruit in de jaren zeventig, een goede forse vogel die qua kop nog wat achter blijft, zowel in verhouding tot het lichaam als de breedte en de welving boven de snavel. Zeker goed zijn de vloeiende overgangen kop-nek-lichaam

Dan naar midden jaren 80. We zijn al weer een stuk verder, een zeer forse vogel, breed in de borst, massieve kop en nek, breed voorhoofd en een mooie welving boven de ogen. Zo'n vogel begint al wel wat zwaar in het onderlichaam te worden. Desondanks een behoorlijke wigvorm. Masker is diep voor die tijd maar de stippen zijn te klein. Overigens een mooie getekende vogel in zijn tekeningskleurslag, Australisch bont.

Topvogels uit de jaren 80 bij Engelse kwekers. Hier likten de liefhebbers toen de vingers bij af. Links een hele massieve vogel met mooie grote stippen maar nog wel een wat kort masker en op het rechtse plaatje een heel fraaie lange vogel met een mooi diep en breed masker, goed lang lichaam en een mooie kopvorm. Zou het heden ten dagen op menige show ook nog goed doen. De verbeteringsaccenten zitten vrijwel in de kop.

Eind jaren 90, een winnaar op een Duitse tentoonstelling, breed in de kop, mooi masker met bijpassende keelstippen, zou nog wat vrijer van de stok kunnen.

We zijn dan met deze vogel in deze eeuw terechtgekomen, een prachtig gebouwde vogel met prima rondingen in de kop en een goed masker. De kop zou nog wat breder kunnen maar deze vogel is heel harmonisch. Heeft ook een mooi lang lichaam en dat lichaam is ook goed wigvormig.

Om dit artikel te beëindigen een plaatje van een hedendaagse donkergroene grasparkiet. Let vooral op de naar beneden groeiende bevedering naast de snavel en de hoge en brede kop. Deze vogel zet de kopbevedering iets op en dat komt het volume ten goede. Als het teveel wordt is er teveel door de kopbevedering heen te kijken en dat vinden we niet goed. Goed onderdons kan net dat extra volume geven.

Hoe verder?

Er lijkt een kentering op gang te komen die het extreme wat wil ombuigen. De soms zeer lange bevedering heeft ook zijn keerpunten, bevedering hangt over de zitstok, vogels zijn erg ruw. Met het fokken op die lange bevedering zijn er ook veerfouten de hobby in geslopen, vogels die hun staartpennen verliezen en nooit meer terugkrijgen, hetzelfde geldt ook, in wat mindere mate, voor slagpennen. Niet te verwarren overigens met kruipers. Ook zijn slag-en staartpennen soms beduidend te lang en hebben vogels meer dan het gebruikelijke aantal slagpennen. En, hoe groot moet een standaard grasparkiet zijn? 21,7 centimeter was het streven maar dat is nu een kleine vogel. In Duitsland is het initiatief genomen om een maximum maat aan te geven, 25 centimeter en vogels die zoveel bevedering hebben dat de ogen vanaf de zijkant niet meer zichtbaar zijn worden op de tentoonstellingen niet meer gekeurd. De vernieuwde versie is ook van belang voor het dierenwelzijn en zal langzamerhand in de andere landen waar de hobby wordt uitgeoefend wel worden overgenomen. In Zuid-Afrika heeft men al de regel ingevoerd dat vogels die een zodanig lange staart hebben dat die de grond van de tentoonstellingskooi raakt worden uitgesloten.

Tot zover de ontwikkeling van de standaard grasparkieten. De laatste jaren is ook de kleurgrasparkiet weer op de tentoonstellingen te zien. Daarover in het volgende artikel.